

Napadají mě stovky a tisíce smutných věcí, které bych chtěla napsat a napadají mě proto, že díky projektu OUT OF HOME jsem je i já, jakožto „obyčejný smrtelník“ měla možnost vidět. Pocházím z úplné rodiny, u níž už sice dlouho nebydlím, ale která mě miluje a podporuje a kdykoliv je třeba, tak mi ochotně nabídne svou náruč i pomoc. Nikdy jsem si dosud tak bytostně neuvědomila, jak moc velké jsem měla štěstí, že mám milující rodiče, kteří mě vychovali a dali mi základ do života. A že když budu padat, vždycky tu budou, aby mi pomohli postavit se znovu na nohy.

Děti z dětských domovů takové štěstí nemají, všechno, co jsem já brala jako samozřejmost, jim bylo odepřeno nebo to nikdy ani nepoznaly. To, co já vnímám, jako zcela přirozenou součást svého života, je pro ně nedosažitelný sen. Těžko je pro mě si představit, kde bych byla bez svých rodičů..

Projekt OUT OF HOME, kterého se účastním už podruhé, mě a věřím, že nejen mě, pomohl otevřít oči... Otevřít oči a vidět svět i z jiné, než ze své vlastní perspektivy. Díky dětem, které jsem poznala, jsem si uvědomila, že problémy, kterými se zabývám, jsou často malicherné a směšné. A že osudy, na které se dívám šokovaně v televizi, se těm jejich nemohou rovnat. O to horší je si představit, že to nejtěžší a možná i nejhorší je teprve čeká. Protože dokud jsou v domově a chráněny zákonem, jsou v pořádku a v bezpečí, to vše ale pomine až překročí práh dospělosti. Pak už je za ruku nikdo vodit nebude...

Naučily mě ale ještě něco, zatnout zuby, zatlačit slzy a bojovat! Bojovat, i když jde jen o fotbal, štafetový běh nebo házení létajícím talířem. Bojovat, jako by šlo o život a nestěžovat si. Užít si společně den a nezabývat se ničím jiným než hrou. Jejich odvážný a bojovný duch mě natolik vtáhnul do té hry, že jsem za chvíli zapomněla na veškerý smutek, prostě hrajem! Prostě si hrajeme... a snažíme se vyhrát...

Naučily mě nedívat se na ně s lítostí, ale s obdivem...

A i když nejsem člověk, který by se dokázal bůh ví jak odvázat, natož aby se nějak hlasově projevoval, fandil a podobně, lítala jsem po hřišti zase jako divá, fandila tak, že mě ještě teď bolí v krku, bouřlivě se rozčilovala, když nám bylo ukřivděno a smála se na celé kolo.

A i když jsme nakonec nevyhráli, tak myslím, že si to kluci zase báječně užili a všichni byli spokojení. Jediný, kdo z toho byl nejvíce rozčilený, jsem byla já... Protože, na rozdíl ode mě, „mojí“ kluci umí nejenom vyhrávat, ale i prohrávat... Příští rok vám to ale zase nandáme!!!

Chtěla jsem vyhrát kvůli nim, chtěla jsem, aby zase zažili ten pocit, že jsou dobří, lepší než jiní, aby měli radost, ale třebaže ze čtvrtého místa zrovna nejásali, radost měli i tak, nebyla to pro ně prohra, byl do další skvělý zážitek, na který budou ještě dlouho vzpomínat, i když cenu tentokrát nedostali. Vlastně se mě ani jednou nezeptali, jaké ty ceny vlastně jsou. A přesto do toho dali všechno, co bylo v jejich silách. Pro mě jsou to vítězové a jsem na ně hrdá... Chtěla jsem pomoci dobré věci a ta dobrá věc nakonec pomohla mě. Jsem ráda, že se můžu podílet na něčem takovém, jako je právě projekt OUT OF HOME, protože taková věc má skutečný smysl, jako důkaz se jen stačí podívat na děti... Jejich radost a nadšení je největší honorář, jaký jsem kdy dostala...

Renča - Dlažkovice